ANUL XI. No. 1168 — 6 PAGINI 6 LEI — Vineri 3 Martie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL LIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Anomalia dela Cernăuţi

Un club de patinaj din Cernăuţi, a cerut, pentru o demonstraţie festivă, concursul câtorva patineuri austriaci cu renume mondial. Aceştia, ocupaţi cu demonstraţii pe alte meleaguri, au cerut, la rându-le, concursul unor compatrioţi mai puţin celebri, cari s'au urcat generoşi în tren, cu destinaţia Cernăuţi. Până aci nimic anormal. Nici chiar faptul că interimarii vienezi au sosit la termen în capitala Bucovinei.

Anormalul începe deabea din momentul în care cei 3 patineuri vienezi au descins din vagon: primarul Cernăuţilor, în ţinută de gală, înconjurat de întreg consiliul comunal pavoazat cu decoraţii şi joben, le-a urat bun sosit, într'o cuvântare care a stors lacrimi sutelor de cetăţeni veniţi în aşteptarea oaspeţilor vienezi.

Fapta primarului din Cernăuţi este din cele mai frumoase; sublimă chiar.

Dar, nu mai puţin anormală, pentrucă în România nu se primesc în gară cu asemenea onoruri, decât excelenţe de gradul întâiu, înalţi prelaţi şi oaspeţi invitaţi de guvern pentru binevoitoare cercetare a patriei.

Iată un exemplu dintr'o sută. Papană s'a întors dela Schreiberhau cu titlul de campion mondial la bobsleigh. Gara de Nord n'a fost modificată, primarul nu s'a deranjat şi nici publicul sportiv care îşi cheltuise încă deacasă tot entuziasmul patriotic pentru izbânda lui Papană. Bravul locotenent, e drept, înseamnă pentru România mult mai mult decât cei 3 patineuri [illegible] cu alai la Cernăuţi, dar nu-i mai puţin adevărat că în Capitala Bucovinei moravurile nu se ţin la pas cu vremea. Nu e vorbă, deşi campion mondial şi deşi a avut de suportat calvarul unei notorietăţi indiscutabile în ţări străine, Papana s'a mulţumit, în locul unui discurs bâlbâit de un primar afon, cu îmbrăţişările părinţilor înlăcrimaţi de bucurie şi cu o strângere de mână a camarazilor de arme.

Intâmplarea dela Cernăuţi, — anormală, după cum am arătat — ne reaminteşte una mai interesantă, petrecută într'un oraş străin, care suferă probabil de aceiaşi boală. E vorba de Sofia, unde reîntoarcerea echipei victorioase într'o competiţie footballistică din Belgrad, a adunat la gară zeci de mii de oameni. Şi n'a vorbit numai primarul, ca la Cernăuţi. S'au simţit obligaţi şi doi miniştri să rostească vorbe inspirate, iar preşedintele Camerei i-a primit în mod solemn în Parlament, după ce Regele îi decorase într'o recepţie la Palat.

Sunt obiceiuri şi obiceiuri. Bulgarii ca şi finlandezii consideră sărbătoare naţională o victorie sportivă. Noi, deşi avem o concepţie înaltă asupra izbânzilor de acest soi, nu suntem expansivi. Ne bucurăm din suflet când Papană cucereşte pentru a doua oară un titlu mondial, dar nu cădem pe panta manifestaţiilor de simpatie ca nişte bulgari sau finlandezi oarecari.

De aceia — repetăm — considerăm anormală volubilitatea verbală şi riscul de dichis a primarului din Cernăuţi.

Recordul lui Campbell va fi ameliorat?

Noul record mondial de viteză în automobil, stabilit zilele trecute de faimosul as englez Malcolm Campbell, a dat loc la discuţii referitoare la posibilităţile de realizare a unor noui ameliorări.

In cadrul acestor discuţiuni, René Thomas, care în 1924 şi-a apropiat titlul de recordman mondial de viteză în automobil, cu 230 km. 634 pe oră, a făcut câteva interesante declaraţii. Le facem loc în coloanele ziarului nostru pentru ca cetitorii să-şi dea seama, că recordul mondial de specialitate este departe de a fi ajuns la limită.

«In primul rând, declară René Thomas, ţin să arăt întreaga mea admiraţie pentru marele pilot Campbell. Il cunosc foarte bine pentrucă am făcut împreună încercări în aceiaşi direcţie şi sunt fericit de a-i aduce în public, omagiile mele curajului său extraordinar.

«După toate articolele publicate în ziare, articole pe cari le-am citit cu interes, mi-am dat seama că încercarea victorioasă a lui Campbell nu s'a putut desfăşura în cele mai favorabile condiţii şi deaceia cred că recordul său este susceptibil de mari îmbunătăţiri.

«Afirm că se poate realiza mult mai mult şi că recordul mondial de viteză în automobil nu are limite.

«Maşinile ce se pot construi astăzi sunt capabile — ca şi «Pasărea albastră» — de performanţe mult mai ridicate şi nu văd plafonul definitv.

«Nimic nu se opune ca cei 437 km. 908, actual record să devină 500, 600 sau 700 km. pe oră.

«Durata recordului este infimă, atâta timp cât se va cere maximum dela om şi maşină şi mai ales dacă pilotului i se va putea asigura respiraţia regulată, prin aparate speciale.

«Repet, omul este astăzi capabil să conceapă şi să execute «bolizi» cari să poată atinge uşor, 600 km. pe oră.

«Şi în ce priveşte aderenţa, nu este decât chestiune de calcule — greutate, stabilitate (centru de gravitate cât mai jos), viteza vântului... — uşor soluţionabile de către inginerii moderni.

«Şi, dacă nu mă credeţi, reflectaţi asupra surâsului cu care erau priviţi — acum puţin timp — cei cari pretindeau că avionul va reuşi curând, să sboare cu 500 km. pe oră. Astăzi, această viteză este larg depăşită.

«De altfel, Campbell cu a lui «Pasăre albastră» nu a sfârşit încă exploatările şi nu aş rămâne deloc surprins dacă el personal va confirma pronosticurile mele.

«Campbell, Campbell, reluă Thomas; acelaş om care, acum 10 ani m'a deposedat de titlul de recordman mondial, realizând 235 km. 317.

«El a putut continua. Şi magnificele rezultate pe cari le înregistrează astăzi se datoresc în bună parte, largului concurs pe care îl oferă întreaga industrie engleză.

«In timp ce eu şi camarazii mei a trebuit să renunţăm abandonând încercările, asistăm neputincioşi la realizările lui Campbell, Perry Thomas, etc. pe cari îi admirăm cu toată sinceritatea şi cu cari — o spun fără jenă — ne simţim capabili să luptăm. Să ni se pună la dispoziţie materialul, şi toţi, eu sunt primul care aş face-o, ne vom strădui să arătăm că eforturile industriei automobiliste franceze pot fi încoronate de aceleaşi succese ca şi ale celorlalte mari industrii.

«Spezele sunt însă foarte ridicate şi toate casele se abţin dela asemenea debursări, iar guvernele nu au făcut şi nu fac nimic în această direcţie. Trebue deci să continuăm a sta cu braţele încrucişate.

«Dar sperăm mereu că într'o zi, ocazia se va prezenta şi pentru noi şi în aşteptare admirăm tenacitatea şi perseverenţa lui Campbell care a reuşit dealungul a nouă ani, să-şi conserve titlul de recordman mondial».

Declaraţiile fostului deţinător al titlului sunt cu adevărat interesante şi pline de adevăr. Pentru a întreprinde tentative de record mondial de viteză în automobil, este nevoe de mari cheltueli. Astfel numai un singur motor al «Pasărei albastre», a costat 7.000.000 franci francezi.

Asemenea lux nu şi-l poate permite decât industria engleză, căreia îi revine şi meritul de a fi contribuit la realizarea celei mai mari viteze aeriene.

STEINBACH PRINTRE ENGLEZI...

Santinela dela St. James Palace. Steinbach nu ştie să fugă. Cum se antrenează englezii. Cei mai buni jucători englezi

Reîntors de la Londra, Steinbach ne-a făcut la redacţie vizita de rigoare.

Am stat împreună de vorbă aproape două ore. Am frunzărit tot ceiace a văzut Steinbach în Anglia, şi la capătul convorbirei am rămas cu câteva detalii pe cari nu le socotim lipsite de importanţă pentru cititori. Le vom înşira deci, aproape în ordinea în care ne-au fost relatate. Fără înflorituri. Fără variaţii de stil şi mai ales, fără anecdotele la cari se pretează lucrurile «copright by England».

SANTINELA DELA ST. JAMES PALACE

— Aşa dar?

Sobru, ca un englez repatriat (în Obor) Steinbach aşteaptă interogatoriul.

— Aşa dar?

— Ce te-a impresionat mai mult în Anglia? O pauză necesară pentru redresarea amintirilor. Un zâmbet drept, de echilibru memorial, o lumină ceva mai vie în iris şi apoi, prima declaraţie:

— Venind din ţara în care m'am dus să caut numai football, ar trebui să vorbesc despre sport. Am venit, e drept, cu cea mai entusiasmantă admiraţie pentru footballul englez. Aş minţi însă, dacă aş afirma că cea mai persistentă senzaţie din escapada mea în Anglia este James. Sau Jack.

— Ba aşa! mă corectează Steinbach. Şi ei. Mai mult decât ei însă, prima scenă «england» pe care am surprins-o. Şi pe care Smith — managerul echipei Tottenham Spur — mi-a completat-o cu un detaliu formidabil. Santinela dela «St. James Palace» (reşedinţa prinţului de Walles) n'are voe să se mişte sau să vorbească. Englezii, fireşte, nu-i pun la încercare consemnul. Eu însă am tentat-o fără să o pot clinti. Culmea acestei împietriri mi-a divulgat-o însă Smith care mi-a relatat cum, santinela aceasta, două nopţi mai înainte, deşi a văzut că la un bijutier de vi-a-vis se comite o spargere, a urmărit impasibilă scena. Fără să se mişte.

PRINTRE JUCATORII DELA TOTTENHAM

Steinbach nu-şi poate reţine un zâmbet.

— Recunoaşte că nu e chiar aşa comun!

CUM POŢI DORMI 40 DE ORE

— Să o luăm în ordine! îl repun eu pe linie.

— Am plecat din Bucureşti la 27 Ianuarie. Am traversat Europa pe ruta Varşovia—Berlin—Ostanda. Şi dela Dover am ajuns la Londra.

La hotel «Red Triangle», lângă British Museum am convenit foarte repede asupra condiţiunilor (De altfel n'am avut altceva de făcut decât să dau tot timpul din cap sau să risc din când în când un «yes» cu un accent foarte aproximativ).

La ora 5 eram instalat... în pat. Si timp de o zi şi două nopţi — după călătoria Bucureşti - Londra (64 de ore în clasa treia) nu m'am sculat decât ca să mănânc.

LA D. CHAPANN

A treia zi, înarmat cu scrisoarea de recomandaţie pe care o aveam dela Hugo Meisl, am atacat intrarea Arsenalului.

D. Chapmann, managerul faimoasei echipe, m'a primit extrem de amabil. Mi-a făgăduit tot sprijinul, destul de flatat de faptul, că «cel mai popular footballist din [illegible] **sale.**

STEINBACH, IN FAŢA PALATULUI ST. JAMES

Arsenalul era însă angajat pentru o săptămână în provincie. Pentru a nu pierde timpul d. Chapmann m'a pasat lui Smith — managerul echipei Tottenham Spur — care chemat prin telefon, m'a luat imediat în primire.

Am făcut astfel 10 zile de antrenament la Tottenham.

PRESA ENGLEZA ŞI STEINBACH

A doua zi ziarele anunţau sosirea mea.

«The Evening Standard» de pildă mă prezenta sub titlul: Mr. Steinbach is here, *publicând în acelaş număr şi câteva note dela antrenamentul la care luasem şi eu parte, sub ţitlul:* Training With Spurs.

Daily Herald a publicat un instantaneu care mă surprinsese în momentul în care Piroska Ver — corespondenţa lui Nemzeti Sport din Budapesta — îmi lua un interview. Şi tot în Daily Herald, am găsit, două zile mai târziu, un alt instantaneu; de astă dată dela antrenament.

In general, 7 cotidiane — cu tiraj de la o jumătate până la un milion de foi — s'au ocupat de mine, stabilindu-mi o popularitate căreia însă, i-am preferat totdeauna camaraderescul «Piter» cu care mă strigau tovarăşii de antrenament.

CUM SE ANTRENEAZA ENGLEZII

Este dela sine înţeles — mă previne Steinbach — că n'o să divulg complet sistemul de antrenament al englezilor.

— Câteva detalii însă! încerc eu.

Şi pentru a-i garanta discreţia renunţ la stilou şi la hârtie.

— O. K! cedează Steinbach. Antrenamentul are în Anglia două perioade distincte: antrenamentul din luna premergătoare începerei sezonului şi antrenamentul din timpul sezonului.

Inaintea începerei sezonului, antrenamentul este complet, în sensul că se joacă şi la două goaluri. In timpul sezonului se joacă orice, nu mai la două porţi, nu.

— Dece?

— Pentruca în ziua matchului, după postul din timpul săptămânei, jucătorii să joace cu cât mai multă plăcere.

— Câteva detalii însă? încerc din nou să-l conving.

— Se face antrenament în toate zilele, exceptând Sâmbăta — zi de matchuri — şi Duminecă. La 10 dimineaţa, jucătorii semnează în condica de prezenţă.

La 10 şi ¼ antrenamentul începe. Se face mai întâi o jumătate de oră de tactică. Pe o masă verde, managerul combină cu ajutorul unor steguleţe, fel de fel de situaţii, pe cari jucătorii trebue să le rezolve.

G. F.

(Continuarea în pagina III-a)

A murit Mitică Dona

Rândurile vechilor sportivi încep să se rărească. Ziua de ieri ne-a hărăzit o nouă veste tristă: săvârşirea din viaţă a lui Mitică Dona, fost celebru luptător şi campion de specialitate al României.

Regretatul dispărut practica cu o rară dibăcie lupta greco-romană şi nu de puţine ori el ne-a făcut să cunoaştem fiorii primelor victorii internaţionale. Foarte robust, Mitică Dona întrunea în trupul său forţa unui Hercule şi supleţea unei pantere. Era tipul clasic al luptătorului de valoare.

Tinerii sportivi de astăzi nu-l cunosc decât ca negustor, cei din vechile cadre însă, îşi amintesc şi acum de isprăvile năsdrăvane alei lui Mitică Dona.

Işi făcuse, din sport, un crez. A luptat pe toate căile să-l infiltreze în gustul publicului. A cheltuit timp preţios, pentru a-şi atinge scopul. Mitică Dona a fost un luptător şi la propriu şi la figurat. Lupta cu aceiaşi tragere de inimă şi pe covor şi în societăţi, unde căuta să desvolte gustul pentru sport. A fost şi înţeles şi hulit. Niciodată însă nu a depus armele, înţelegând să desăvârşească o operă căreia i se consacrase.

Când a crezut că şi-a îndeplinit misiunea, s'a retras, fără surle şi trompete, dedicându-se comerţului. Nu părăsise însă, cu totul, mişcarea sportivă ci, din magazinul său, o urmărea şi dădea o mână de ajutor acolo unde i se cerea concursul. In timpul din urmă înfiinţase o grupare sportivă care îi purta numele şi, acela care poate fi considerat drept unul dintre pionerii sportului românesc, revenise la manifestările cari îl pasionau.

Din nefericire, moartea îl pândea şi ea l-a luat dintre noi. Cu Mitică Dona, dispare una din figurile mari ale vechiului sport românesc. S'a stins din viaţă ca şi fostul său coleg, Constantin Popovici, făcând o nouă spărtură în rândul atleţilor din vechea gardă.

Să-i fie ţărâna uşoară!

Sport 100%

Numai Dumnezeu este pretutindeni... şi prefectul poliţiei — filozofează undeva Negoiţă, al domnului Teodorescu Branişte.

Ar mai trebui să fie şi reporterii ziarelor. Dar nu sunt. Fiindcă, fireşte, nu au mijloacele de informaţie ale celui dintâi, şi nici capacitatea de a se divide (aţi observat desigur că toţi prefecţii Capitalei au fost voluminoşi) a celui de-al doilea.

De aceia ziarele nu înglobează întotdeauna, în paginile de informaţie, absolut întreaga actualitate, fiind obligate să revină o zi sau două după «consumarea faptelor» asupra unor evenimente pe cari tentaculele reporterilor nu le-au putut înhăţa la timp.

Acesta este unul din motivele cari privează uneori aviditatea cititorilor de anumite informaţii. Alteori însă, reporterii — prin definiţie megafoane ale unei indiscreţii dezarmante — devin de un mutism inexplicabil. Cunosc evenimentul. Au fost de faţă când s'a petrecut, sau câteva minute mai târziu. I-au pătruns cele mai intime detalii. Şi totuşi, nici cea mai diluată aluzie nu alunecă între maxilarele rotativei, care scârţâe devorând toate ştirile... Mai puţin una: aceia pe care reporterii au blocat-o la liziera informaţiilor lor proprii.

Dece?

Fiindcă aşa vor ei. Sau fiindcă, alteori, informaţia aceasta ar zgâria inutil timpanul convenienţelor, divulgând lucruri prea intime. Fără nici o aderenţă cu pretenţia (justificată) a cititorilor de a ciuli urechile şi în această direcţie.

Am pătruns zilele trecute o astfel de informaţie. Una din acelea — vreau ţarcul câtorva iniţiaţi dar nu are dreptul să inunde paginile «Gazetei», aterizând pe timpanul tuturor sportivilor.

Câteva zile am păstrat-o. M'a obsedat însă, prin particularitatea cu care defineşte un om — un admirabil om de sport 100 la sută — încât, călcând consemnul reportericesc o voi divulga.

In ziua în care s'a reîntors dela Schreiberhau, inginerul Zană ne-a vizitat la redacţie.

Rezultatul acestei vizite a fost interview-ul din «Gazeta» de Vinerea trecută. Lanţul acela entusiasmant de amintiri pe soclul cărora, victoria lui Papană la Screiberhau — în adevăratele condiţiuni în cari a fost obţinută — s'a situat definitiv ca cea mai biruitoare performanţă a sportului românesc.

Au rămas desigur, cu toate cele aproape 4 coloane pe cari le-am dedicat interviewului nostru cu Zană, multe lucruri pe cari nu le-am putut insera. Printre acestea, în afară de inferioritatea bobului (un meschin bob de lemn, neechilibrat şi instabil) pe care au fost obligaţi să concureze Zană şi Frim, şi în afară de hopurile pe cari germanii au încercat până în ultimul moment să i le sape lui Papană (pe care până în ziua concursului s'au căznit să-l lase fără bobul pe care i-l împrumutase un englez) am omis şi admiraţia lui Zană pentru Frim:

— Este — ne-a spus Zană — un bobeur incomparabil. Mai puţin norocos decât Papană, dar tot atât de curagios şi de convins.

— De convins?...

In loc de orice răspuns, Zană şi-a diluat la început un zâmbet pe care i-l ceruse desigur o amintire oarecare. A râs apoi, din ce în ce mai amuzat, şi fiindcă pornise pe panta mărturisirilor (aceiaşi pantă pe care zburase de-atâtea ori condus de Frim) s'a hotărît:

— Este cel mai convins sportiv din câţi am cunoscut.

Şi-a înfrânat încă o clipă intenţia de a vorbi, şi după acest ultim viraj de prudenţă, a scoborât cu toată viteza:

— Trebuia să se căsătorească. Antrenat însă de campionatele dela Sinaia şi-a amânat nunta. Accidentul pe care l-a suferit a determinat o nouă amânare. S'a înscris apoi la campionatele dela Schreiberhau. A treia amânare. Din cauza timpului nefavorabil, campionatele dela Schreiberhau au suferit o întârziere de o săptămână. Frim a telegrafiat la Bucureşti a patra amânare a nunţii sale şi a rămas să concureze la Schreiberhau.

Şi însfârşit, întors în ţară, a trebuit să ceară dispensă la Patriarhie — din cauza postului în care am intrat — pentru a nu-şi amâna din nou nunta.

— Nu s'a mai înscris la nici un campionat, a conchis Zană, fiindcă (probabil) nu mai există niciunul!

Să-ţi amâni de patru ori nunta pentru sport, este desigur un accident. Un admirabil accident însă care nu se găseşte ori când, şi care reîmprospătează o sportivitate pe care calităţile lui Frim au fixat-o de mult la proporţia 100 la sută.

Prelungirea termenului de înscriere în campionatul mondial

La 28 Februarie s'au închis înscrierile pentru campionatul mondial. Ultimele două înscrieri primite aparţin: Lituaniei şi Luxemburgului.

Numărul înscrierilor primite până la 28 Februarie sunt de 21.

După informaţiile ce le deţinem din sursă italiană, termenul de înscriere va fi prelungit cu o lună.

Italienii cer prelungirea acestui termen. Explicaţia desideratului peninsularilor trebue legată de tratativele care se duc dela Roma pentru obţinerea de noui adeziuni. Astfel, italienii cred că vor putea obţine înscrierea Argentinei şi ce e mai important modificarea hotărârei de abţinere luată în Uruguay.

Se pare că F. I. F. A. nu se va împotrivi acestei cereri şi termenul va fi prelungit până la 1 Aprilie.

Heuser-Rosenbloom pentru titlul mondial

După victoria obţinută asupra lui Ebbets, germanul Adolf Heuser, fost campion european la semi-grea, boxează la 10 Martie cu Maxie Rosenbloom pentru titlul mondial.

Matchul proectat pe distanţa de 15 reprize a 3 minute va avea loc la New-York pe arena Madison Square Garden. E foarte probabil că titlul va trece în posesiunea germanului, a cărui formă e excelentă.

Noua formulă a Cupei Davis

România va juca de două ori în acest an pentru marea competiţie

Anul acesta va intra în vigoare noul regulament al Cupei Davis. Conform acestui regulament marea competiţie se va disputa după o formulă nouă.

In acest an competiţia se va lichida după vechea formulă.

Incepând dela toamnă, toate ţările afară de cei 4 semi-finalişti din acest an, vor disputa o probă de calificare.

In modul acesta se vor desemna 4 echipe care împreună cu semifinaliştii din acest an vor forma lotul de concurenţi — opt — între cari se va lichida Cupa Davis în 1934.

In felul acesta România va juca în acest an de două ori pentru Cupa Davis.